

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

PREU DE SUSCRIPCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 25.

L' ESTIU.

Vet' aquí que si are fossim cucas, estariem d' allò més bè, perque, segons lo ditxo, *al estiu tota cuca viu*. Y això de *viure* no vol dir *viure* a secas, sinò nadar en l' abundancia ó estar de cal Ample.

Desgraciadament som personas, y en lloch d' estar de cal Ample estém tant de cal Estret, que ab una mica més que 'ns estrenyin, anem á quedarnos sense tripa ni moca ni ànimos per respirar.

Hi havia un subjecte que cada vegada que sentia dir que tal ó qual caball havia guanyat tantas mils pesetas en una carrera, exclamava ab verdadera bona fé:

—¡Qui fos caball!

Nosaltres fem una cosa per l' istil: al veurens de plé atrapats per l' estiu y al pensar en la deliciosa vida de las cucas, murmurém ab tota ingenuitat:

—¡Qui fos cuca!

No 's pensin que sigan quèntos: may nos havém pogut explicar satisfactoriament la causa d' aquesta pasmosa abundancia de bestioletes de totes classes y mides, en la present estació.

Es una invasió en tota forma; una avalanxa irresistible contra la qual no hi pot res la mà del home... ni la de la dona.

Al hivern passarán una senmana sense veure una mosca ni per remey. Apunta l' estiu y 'n volen de moscas? Ja poden perseguir-les, ja poden matar-les á dotzenas; tot es inútil. N' aboleixen una y 'n surten cinquanta de noves. Fan com lo fénix: renaixen de las sevas cendras.

Y entre moscas, mosquits, pussas y altres bitxos que no citém per pura decencia, l' estiu se converteix en una horrorosa época de frisança, que dona una idea bastant exacta de lo que déu ser l' infern, lloch ahont se viu en perpétuo estiu, algo corretgit y augmentat.

Sin embargo, com deya aquell, hi ha personas que tenint medis y temps per ferho, *procuran* escapar á tantas incomoditats, y s' escapuleixen d' aquest món de moscas pera anar á passar uns quants mesos á la montanya.

Hem dit que *procuran*, perque la veritat es que á pesar dels seus esforços no ho conseguixen, ó en tot cas, l' únich que fan es canviar de torment.

Fujen de las moscas; pero 's troban ab las cigalas y las sargantanas. Bestias per bestias, sempre son preferibles las més petites.

A major abundament, anant per la montanya á cada pas se troba un burro ó un carlista, y es lo més fácil que un infelis que ha fugit de la ciutat pera escapar-se

dels mosquits, mori d' un raig de còssas d' algun d' aquells animals de major tamanyo.

Qu' es una de las rahons més poderosas que tenim, per consolar als que 's veuen privats de *disfrutar* de una temporada de camp.

La mania de passar l' estiu á fora, diguin lo que vulgan, es una mania com qualsevol altra.

Molta gent n' ha fet d' això una necessitat; y no es tal necessitat ni res que s' ho sembli.

Diguémho clar: lo móvil d' aquestas excursions campestres es la moda. ¡Y la moda justifica tantas extravagancias!

L' un, perque es moda, 's deixa *pan y toros*; l' altre perque es moda, ni barra (ó crédito) pera cansar la butxaca d' un conegut, s' amagan cautelosament en un recó de pis durant tota la temporada, y á mitjos de setembre baixan al carrer explicant que baixan de per munt.

Y en part ja es una mica exacte: si; baixan de per munt, perque generalment viuen al quint pis.

Los primers *encuentros* ab los coneguts son deliciosos.

—¡Hola! Senyora de Pasucataboli, ¿qué s' ha fet tot aquest temps, que no la veyam?

—¡Ay! Senyora del Pinyoldols; hem estat *veraneando* per l' extranjer...

—Borranga... s' hauran divertit, ¡eh!

—¡Psè! Aixís, aixís. Hem passat temporadetas á Paris, á Londres y á Vich...

—Vosté voldrà dir Vichy.

—Bè, si; es igual...

—¿Y com diable no han anat á Roma?

—Res; lo mèu marit no vol res de Fransa; de manera que hauriam anat á Pekin y per la seva culpa ho hem deixat corre...

—¡Qué 'n deu tenir de cosas pera explicar!

—Si moltas... pero ja li contaré un altre dia; are vaig depressa...

Y la senyora de Pasucataboli s' escapuleix precipitadament, perque ha vist venir l' amo de la casa hont viu y t'è por de que li parli dels cinch mesos de lloguer que se li deuen.

Si tothom, avants de fer un disbarat, consultés las sevas forsas y 's deixés de tantas preocupacions, moltes personas no farien papers ridiculs ni 's veurían ab los apuros que 's veuen.

¿Se pot anar al camp decentment?

Donchs s' hi va.

¿No hi ha recursos per anarhi?

No s' hi va.

Al cap y al últim ¿quina necessitat ne tenim?

¿Qué á ciutat fá molta calor?

¡Y bè! Tambè 'n fa á fora.

¿Qué aquí hi ha mosquits?

A fora hi ha grills, granotas y moscas d' ase.

¿Qué aquí un hom s' hi enmagreix?

Mentida: l' altre dia varem veure en Fontrodona y està més gras que may.

J. F. G.

13

En lo món hi ha supersticions y supersticions. Sembla que lo més senzill seria dir que en lo món hi ha supersticions á secas.

Pero es precis observar que las supersticions poden ser de dugas menas, fundadas e infundadas.

Hi ha personas que per qualsevol cosa 's preocupan, y que al més petit aconteixement li donan una importancia desmesurada: aquestos son supersticiosos d' afició, sense cap ni péus, ni res que s' ho sembli.

En cambi, hi ha sers que, allissonats per dolorosa experiencia, se fican una preocupació a la barretina—ó al sombrero ó al casco,—convencentse mil vegadas de que 'ls seus funestos pressagis son tant justos, que sembla que 'l destino 's diverteixi en fer impossibles á fi de que la seva preocupació s' arregli y creixi cada dia més: aquestos son supersticiosos per forsa.

A la última categoria perteneix lo nostre simpátich amich, en Ramonet Taram Bana.

En Ramonet va neixe 'l dia 13 de Mars de no sè quin any; probablement del any 13. Es veritat que ara t'è tot just vint anys y la probabilitat resulta duptosa; pero jo no m' estranyo de res, perque ab això de las supersticions se veuen cosas inexplicables.

Deixém, pues, per sentat que va neixe un dia 13 del any 13. Als tretze anys, poch més ó menos, va quedar sense pare, tenint la satisfacció de llegir en lo testament, que li deixava mil trescents duros... de deutes, ó com si diguessem, tretze cents duros.

Com no m' hi proposat escriure l' historia complerta d' aquest tipo, qu' es molt llarga y segurament no cabria en treize números de l' ESQUELLA, me 'n aniré al grà, qu' es explicar l' últim epissodi de la seva vida,

limitantme á fer constar que 'l número 13 l' ha perseguí implacable com l' abella á la flor, com lo gat á la rata... com l' assistent á la ninyera.

Era 'l dia 13 del mes passat.
Per abarcar ab un sol cop d' ull tot l' horror de l' escena que s' va á desenvolupar, marquém primer la situació de 'n Ramonet en tal dia.

Lo bon xicot festeja: no puch dir res de las excelencias d' ella, perque no la coneix; no més se que si tingués quatre anys menos ne tindria 13. Vostés dirán tal vegada que aquest 13 es una mica agafat pels cabells; pero ¡qué volen ferhi! per un puesto ó altre s' ha de agafar...

Bueno, hi dit que 'n Romonet festeja; anyadim ara que 'l minyó, á més de festejar estudia per metje, y que 'l dia en qüestió t' examinará. Lo pare de la núvia mira ab molts mals ulls las relacions de la noya y l' estudiant; pero, fent de *tripas curason*, ha convingut en concedirli la mà y tot lo demés de sa filla, si en los exámens arplega bona nota. *E si non, non*. No hi valdrán retóricas ni camándulas: si no queda aprovat, no solzament li negará la mà anhelada, sinó que per sempre més sera despedit ignominiosament de la casa. Ni més ni menos.

En Ramonet podrá ser tonto, no hi há perque negarho; pero d' esperit y tranquilítat ne t' vendre. Lo dia del exámen surt de la dispesa, dona quatre vols, *quatre* no mes; no tot han de ser tretzes y 's planta en la Universitat. Li toca 'l torn, se presenta davant del tribunal, com si s' ho hagués de menjar tot, y comensa la funció. Un catedrático pregunta:

—Quantas dents t' la persona?
—Tretze.

Moviment de sorpresa en lo tribunal.
—¿Cóm s' entén tretze? ¿D' ahont ho ha tret vosté aixó?

En Ramonet se mossega 'ls llabis; pero 's refá desseguida.

—Si senyors: jo hi vist persona que no més tenia tretze dents... perque n' hi havian caygut algunas.

—Nada: endavant. Quants dits tenim en cada mà?
En Ramonet reflexiona; pero la fatalitat del número l' arrastra, y respón sense vacilar:

—¿Tretze!

Lo tribunal alsa 'ls ulls al cel, implorant misericordia per aquell desventurat y dona l' exámen per finit. L' examinat surt de la sala, pensant ab bastant fonament que al menos li regalarian tretze carabassas.

Peró 'l tribunal es caritatiu y es humá, y 's contenta ab donarnhi una.

Y 'l bon jove s' entorna al carrer tot esporuguit, portant á la butxaca una papeleta que diu *suspensio* y á la mà una carabassa que diu *Primera*.

—Bueno y ara qué farás?—va pensar en Ramonet al convences per millonéssima vegada de la pernicioso influencia del seu 13.—¿Contarás una guatlla al sogre, ò li explicarás francament lo fet, procurant suavisarlo una mica?

Enganyar al vell era difícil, perque li faltavan medis per ferho, y ademés las malas noticias corren molt depressa: dirli la veritat era exposarse á un trastasso al cor... pero ¿cóm sortir del pas? ¿cóm conciliar la intensitat del seu amor, la evidencia de la carabassa y las malas intencions del gueto?

Després de llargas reflexions, en Ramonet va pendre 'l partit de anar á arrossagarseli al péus, implorar perdó y, si convenia, oferir la carabassa al sogre per apaciguarlo.

Determinat á tot, lo jove s' encamina al carrer de la Pega, entra en l' escala número 13 y truca á cal sogre. Precisament ell mateix va anarlo á obrir.

Lo cop va ser desastrós: no era necessari explicarse ni ensenyar papeletas: la fila de 'n Ramonet respirava carabassa per tot arreu...

—Ha sigut una injusticia!—murmura l' infelis:—¡lo tribunal no ha volgut que...

—Ni jo tampoch,—va interrompre 'l vell ab molta frescura;—aprofito aquesta ocasió pera recordarli lo dit, fentli present que aquí hi está de més. Al mateix temps, tinch una viva complassencia en manifestarli que d' avuy en tretze dias la noya 's casará ab un cosí que ha estat tretze anys á América, d' ahont avuy acaba de tornar. Lo tribunal li ha donat una carabassa ¿no es cert? Pues aquí 'n t' un' altra.—

Y li va donar. Aquesta deya: *Segona*.

Dugas carabassas en aquest temps son molt aprofitables: en Ramonet las va aprofitar.

Lo lector que qualsevol tarde entre sis y set (que sumats fan *tretze*) s' arribi fins á la *Deliciosa*, veurá nandant y sostingut per duas carabassas magnificas, á un jove que ab la cara ho diu tot.

Es en Ramonet Taram Baña.
Com observació important, dech advertir que tal vegada 'ls semblará que no neda ab dugas, sinó ab tres; pero no 'n fassan cas.

La més grossa de las tres carabassas es lo seu cap: fixins'hi.

FANTÁSTICH.
Ja 'n tenim un que ha tancat la porta: *Novedats*. Pero s' ha tancat per rejuvenirse, per hermossejarse, com las donas coquetas, quan fan la *toilette* se tancan dintre del tocador. La companyia avant de anarse'n nos ha donat á coneixe duas obras, sobtadament, l' una darrera de l' altra: *Mantos y capas* y *El Guerrillero*. La primera, lletra de 'n Santero y música de 'n Caballero y en Nieto, consisteix en un embolich més ó menos históric del temps d' Esquilache: l' acció está regularment combinada y la música t' alguns trossos agradables, principalment los coros.—La segona, lletra del Sr. Muñiz, t' música de cinch mestres, que son: Arrieta, Caballero, Chapi, Llanos y Brull. En l' acte primer hi ha una situació molt dramática: la noya que 's casa per patriotisme es un bon efecte escénich; pero l' autor cansat sens dupte, després de trobar aixó, ja no vá fer res mes. En lo restant de l' acció no hi busquin res. La música es molt heterogénea; no obstant lo preludi del acte tercer y un duo de soprano y tenor ván ferse aplaudir ab justicia. Y are, fins á l' any que vé si Déu y l' Ignaci ho volen.

En lo benefici de la Montañés vá estrenarse una pessa titulada *Medidas sanitarias*: la primera part vá agradar molt; pero 'l públich esperava alguna cosa més en lo desenllás. En l' obra ja coneguda *Gracia en San Gervasio*, la beneficiada vá estarhi molt garbosa.

Del benefici de 'n Vico no podré parlar fins á la senmana entrant. Dispensim lo simpático actor que vá apressurarse á suplir la falta que ab l' ESQUELLA ha comés l' empresa del teatro *Espanyol*.

A *Ribas* s' ha posat ab éxit *La Princesa Jorje* de Dumas. En lo desempenyo los actors ván lluhirs'hi; pero si val á dir la veritat molt superior á la traducció qu' ells posan, es l' arreglo que ab lo titol de *La Duquesa Clara* vá escriure el Sr. Alonso del Real. De la mateixa opinió son altres periódichs locals.

Avuy celebra son benefici la simpática Tubau, estrenant un monólech titolat *¡Qué vergüenza!* original del seu marit Sr. Palencia.

Del *Bullo in Maschera* posat al Retiro un amich meu que se'n havia fet dos ra's per veure'l, vá dirme que l' havian enganyat, y que no valia sis quartos.

Lo que si es digne de ser vist son los elefants Bosko y Mamo que han debutat al *Circo*. Los fan treballar duas donas guapas y 'ls serveix un mico vestit de cuypner. Es un espectacle curiós y agradable. Are casi comprench perque á l' India adoran á aquests animals tant inteligents. Ab una mica més fará lo mateix lo Sr. Alegria perque l' hi donan molt bonas entradas
N. N. N.

LO BEN CASAT.

Fadrins de la mèva vila per més que veig no s' estila vull elogiar mon estat, puig vos juro y asseguro qu' es felis lo ben casat.

Jo ho só, y la ditxa 'm rodeja: may en ma casa escasseja lo bon humor, lo dols pler. Nit y dia passaria prop, ben prop de ma muller.

Ni la joya més preuhada pot ser may tant estimada pe 'l marit que b' compleix com la bona companyona que sa vida li endolceix.

Si oprés per duras cadenas del trevall, agudas penas me reporto per dissort, prou la esposa carinyosa sab donarme dols conhort.

Si una enfermetat sufreixo, fins m' apar que no pateixo veyent del llit al capsal la companya que s' afanya cercant bálsem per mon mal.

Si algun cop llensat al vici y enecat per tal desfici vull fer d' ella algun rebuig, d' amor presa, sa dolcesa fa amaynar prest mon enuig.

Si per recorts de tristesa

d' indignes fets, de vilesa s' omplena de dol mon cor desseguida se m' oblida quan veig nostres fruits d' amor.

¡Los meus fills! ¡Santa paraula! Quan los tinch junts á la taula son per mi angelets tant bells, que 'ls reparo com l' avaro contemplant preuhats joyells.

Tots esperan la vesprada pera dar-me una besada quan retorno del treball y jo al veure 'ls, per distreure 'ls jugo ab ells com un briball.

Qui com jo del matrimoni tal lley segueixi y aboni desde 'l dia que 'l contrau de sa casa may s' arrasa l' inmens goig, la dolsa pau.

Ser casat vol dir ser lliure: d' esclau ho es qui sol vol viure, puig fins va tot lo vehinat d' ell rihentse com dihentse ¡Tant vell y no s' ha casat!

Es esclau á totas horas de llenguas murmuradoras que no 'l deixan sossegar, que 'l rodejan y xasquejan quan ab donas vol parlar.

Y en fi, fadrins de ma vila, si la vida ben tranquila voléu tenir, com tinch jo, cercau nenas y las penas fugiran ab vostre unió.

MARTÍ REVOLTÓS.

ESQUELLOTS.

Sembla que al últim s' haurán acabat los regidors ilegals de Barcelona.

Morta la cuca, mor' lo veri. Fora en Romero Robledo del ministeri ha cessat la situació anómala en que s' trobavan D. Francisco y companys martirs, que no eran regidors ni deixavan de serho, eran y no eran procesats, podian viure y no podian viure tranquils.

Are tornarán á la Casa gran Lo cos de municipals formarà en la Plassa de Sant Jaume: la banja de 'n Sampere tocará la *Mascota*, y 'ls agutzils, porters, ugiers y demés empleats de la casa entonarán ab música del de Lutzana un himne, que comensa aixis: «Vuelven ya las patillas, patillas, patillas...»

No obstant, si 'm prometen no ferho corre 'ls ho diré.

Los conservadors plens de despit están fent activas gestions ab lo Sr. Fontrodona, perque 'l dia de l' entrada dels suspesos embussi la porta del Saló de Cent.

—¿Y que faré jo, rodejat de tants enemichs, deya 'l Sr. Coll y Pujol?

A lo que responia un conservador cada dia més partidari del imperi:

—Vosté ray... Posihi 'l coll.

Un dels regidors destituhits per en Romero Robledo que vá mostrar més empenyo per tornar á la casa gran, fins al punt de presentarhi davants de que 'n Villaverde l'hi donés permís ha sigut lo Sr. D. Pau Despatx.

Quan lo van veure 'ls ilegals ja varen dirho: —¿En Despatx aquí? Estém perduts: prompte 'ns despatxarán.

¿Se 'n recordan? Sempre que vé una revolució y 's tira una iglesia á terra per engrandir una plassa ó fer una millora, tot desseguít surten los neos y trayent babas de rabia, burdan y lladran contra la impietat y la falta de sentiment artístich dels revolucionaris.

Peró venen, per exemple, las monjas de Sant Pere, y 's venen lo convent antich, permetent que 's destruheixin un dels claustres més interessants de la ciutat... van á ferse un convent nou á fora com qui vá á ferse una torre, y 'ls gossos de la reacció, ni lladran, ni bordan, fent saltirons y remenant la qua... Perque aquest egoisme individual no es impio, ni afectu en res al sentiment artístich.

Aquí tenen al bisbe Catalá que s' ha fet una torre de un conventet que hi havia á Pedralbes, destruhint la seva típica fesomia.

Y ningú li ha dit res.
Aixís es lo món... ¡ey! aixís es lo món dels neos.

Un dels corresponsals que á Madrid té 'l *Brusi* ha calificat lo cólera que reyna en aquella capital de una manera gràfica: diu qu' es un cólera homeopàtic.
No obstant aquest cólera causa estragos en més de la meitat d' Espanya, cebantse principalment en las poblacions rurals.
Aquesta afició als pobles de fora fá que nosaltres lo califiquem de *cólera carlí*.

Escollin: ¿saben qu' es *El Mikado*?
Pues es un establiment que acaba d' obrirse en la baixada de Sant Miquel, destinat á la venta d' objectes del Japón, Xina, etc., tant ben treballats, tant capritxosos y tant extraordinariament baratos, que 'l comprador al sentir lo preu que n' hi demanan, torna á preguntarlo creyent que ho ha entés malament.
Si tenen gust y volen gastar bé uns quants rals, no deixin de visitar *El Mikado*.

Vá arribar aquest dia 'l Sr. Tallada, un dels metjes que vá anar á Valencia á ajudar al Dr. Ferrán, quan al Dr. Ferrán li permetian fer inoculacions.
Donchs bé, arribar lo Dr. Tallada, rebre la visita de un representant de l' autoritat y registrarlo y escorcollarlo com si fós un zorrillista, vá ser tot una cosa.
Tot per veure si aquest senyor duya preparacions de microbis.

Senyor Solesio ¿vol trobar microbis preparats; pero en gran escala?
Donchs no 's moguí de casa seva. Vostè 'n viu rodejat.
Lo govern civil es un foc de microbis de totes classes y tamanyos.

Lo degá del capítol de Tortosa, cada dematí fá fumigar la Catedral.
Es veritat que si una cosa hi ha al món que 'm fassa felis es aquesta barreja d' incens y ácit fénich.
O la química hi es de massa ó hi es de massa la religió.

Perque 's convencin una vegada més del carácter carcunda del cólera actual, bastará saber que al poble de Monteagudo que conta 750 habitants vá haverhi en tres dias 150 invasions y 150 morts.
Lo poble de Monteagudo hauria de anomenarse Pe-liagudo, perque aquests estragos posan los pels de punta.

Un francès ha trobat un nou sistema de donar un destino als morts.
Res de enterrarlos exposantse á que 's consumeixin y envenenin l' ayre ab sos miasmas.
Res tampoch de cremarlos perque diuen que de la cremació se 'n ressenten los sentiments humans.
Are 's tracta de conservarlos incorruptes, sense necessitat de embalsamarlos y gastarhi una fortuna com feyan los antichs.

Lo sistema que 's proposa avuy es científich y al mateix temps industrial. Respon donchs al esperit del sigle.

Consisteix en aplicar la galvanoplastia als cadàvers, que untats de plumbagina y subjectes á un bany quedarán cuberts ab una película metálica.

Mort un pobre: se li dona un bany de xavos ó bè un bany de zinc que encare surt més barato. Mort un avaro, un bany de llauna qu' es lo més barato de tot.
Mort un de la classe mitja: un bany de plata. Mort un rich, un bany d' or.
Mort en Rotschildt, en Girona, l' Arnús... vinga un bany de bitllets de banch. ¿Eh?

En lo Teatro Espanyol van ser sustrets del palco de governador los gemelos de teatro que usa la primera autoritat de la provincia.

¿Qué tal? ¿qui vigila més aquí, las autoritats ó 'ls lladres?

Si fessen com á Madrid!
Allá van robar lo rellotje nada menos que del director de la Guardia civil.

Lo Sr Oliver va entrar en dansa desseguida.
—¿Y va agafar al lladre?

No senyors; pero va recobrar lo rellotje, encare que sense las tapas qu' eran d' or. Es á dir va recobrar la maquineta del rellotje.

Y are vostés trénguinse 'l cap per explicarse com es possible trobar un rellotje robat ó una part d' ell, sense trobar al autor del robo.

¡Misteris de la policia!

Tinch encárrech de recomenarlos un invent nou que

representa 'l mèu amich Sr. Lostau. Tal es l' *Inexplosiu Toven*, que s' aplica ab més ventatje y baratura que la pólvora, per barrinadas y minas, sense que 'l seu maneig ofereixi cap perill ni d' inflamarse, ni d' explotar, sinó á l' hora deguda.

En una paraula es un producte que fá 'l seu fet tant bè ò millor que 'ls altres y no 's torna contra l' amo.
Si volen més explicacions, arribinse á Gracia, carrer de la Granja, núm. 23 ó aquí á Barcelona mateix, carrer del Laurel, núm. 8, primer.

Y are que parlém de invents, no puch menos que recomenarlos los filtres de *Silicat Carbó*, que 's troban de venta en lo carrer de Sta. Ana, núm. 34.

En aquest temps en que un tip d' aygua pot costarnos la pell, son de una gran oportunitat. L' aygua á través del filtre 's purifica y la poden beure ab tota confiança.

S' está agotant la tercera edició del folleto del doctor Tunisi *Tractament espectífich del cólera*, obreta de gran popularitat en tot Espanya, y una mica convenient en las actuals circunstancias. Es inútil dir que en interés dels nostres lectors, lo recomaném novament.

En la corrida del dia de Sant Jaume Mazzantini va demostrar qu' era un torero de cap d' ala. ¡Quin brillo! ¡Quina seguretat! ¡Quin aplóm!...

Tant ab lo drap com ab l' espasa va demostrar que podia posarse entre 'ls primers. Seré, fresch y valent es d' aquella rassa de toreros que treballan ab la vista y que en certs moments sembla que fascinan al toro.

Ja pot anar tot sol, y efectivament hi va. Va matar tots sis toros (qu' entre parentessis no valian gran cosa) y de més á més al tercer va banderillejarlo. Després de la mort del tercer va comensarse á trobar malament... y fins va treure.

—¡Ja tenim un cas! va dir un redactor del *Barcelonés*.

Pero 'l cas va ser que al sortir lo quart toro ja tornava á ser á la plassa com si res hagués estat.

—No ha sido nadie, va dir un calafat de la *Barceloneta*.

Queda constituhit lo bisbat nou de Madrid, y ja está nombrat lo nou bisbe.

Y á major abundament diu un telégrama de *La Renaixensa*:

«En la senmana próxima efectuará sa entrada en la còrt lo nou bisbe.»

¡En la còrt!... Ay, ay... ¡Vaya un palau!

Ja s' ha publicat l' anunci de la rifa de Nadal. En materias de aqueixas hem de fer justicia als conservadors... Ningú com ells.

Los quartos de las nostras butxacas los veuhén més de lluny!...

Entra una criada de fora á servir á una casa de ciutat que hi ha un lloro.

Impossible explicar fins á quin punt li crida l' atenció un aucell que parla. S' hi acostava, vol tocarlo; pero la mestressa li diu:

—No t' hi acostis... te picará ¿que no veus que no t' coneix?

—Ay, aixó ray... Diguili que 'm dich Mundeta.

QUÈNTOS.

A casa de un electricista:
—Déu lo guard!
—¿Que se l' hi oferia?
—Ja veurá, voldria establir un teléfono á casa; pero, francament, no sé que fer... Tinch por de que no sabré manejarlo.
—Fugi de aquí, home, es una cosa molt sensilla: ab un teléfono hi enrahona tothom.
—¿Fins los muts?

De un periódich de Madrid:
—¿En qué pensas *Rata*?
—Jo, en entrar al Banch.
—¿Per oposició?
—No, tonto; per la claveguera.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Si 'l primera la comensa segona vé la segueix, y l' última que es la tersa l' apellido descubreix de tres alts *presupuestaires* tres que tots son germanets

que fan veure que 's barallan per si cauhen, quedar drets.
UN PÀGES.

II.
Qui *hu-tercera* no diu res; qui *dos-hu* se va atipant, y aquell que gasta la *tot* es un mano que ja, ja.

ANTONINO.

ANAGRAMA.

—Pep, vés á ca'la *Total* y porta una *tot* de ral.

JOTA STARRAMSA.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que siga part del cos humá y que anant trayent una lletra del seu davant, donga 'ls següents resultats: Nom de una aygua; en las cartas y una lletra.

J. MORET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nació europea.
- 4 2 3 4 5 6 7.—Un animal.
- 4 7 3 3 7 4.—En moltas casas.
- 4 7 5 8 7.—Un moble.
- 1 3 2 7.—En los barcos.
- 6 7 4.—Un animal.
- 8 7.—Nota musical.
- 6.—Una consonant.

UN DIMONIET.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: una consonant.
—Segona: part del home.—Tercera: nom de dona.—Quarta: fracció de una casa.—Quinta: lletra.

CAMAS DE GANGUIL.

TRENCA-CAPS.

Buscar tres carrers de Barcelona y una vocal los quals posats l' un al costat del altre com si fossen una sola paraula dongan totes las notas de l' escala musical.

MICROBI INOCULAT.

GEROGLIFICH.

×
OS
III
OS
A

T. ROMPA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*So-nam-bu-la*.
2. XARADA-CONVERSA.—*En-quany-A captar*.
3. SINONIMIA.—*Creu*.
4. INTRÍNGULIS.—*Drama-Rama-A-ma-Ma-A*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Cornelia*.
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Arcadi*.
7. ROMBO.—
M
C O R
M O L A S
R A P
S
8. GEROGLIFICH.—*Per magranas lo magraner*.

CURACIÓ SEGURA

DEL

CÓLERA

pél Dr. TUNISI
Un folleto de 32 páginas
Preu 4 rs.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

DE CÒLERA Y DE MISERIA

UNA CARTA AL DR. FERRAN
pél DR. C. GUMÁ

catedràtic de medicina humorística y autor de
Guerra al cólera

Humorada agre-dolsa, en vers y de verdadera actualitat;
Preu 2 rals

Se ven en la llibreria Espanyola de I. Lopez, Rambla del Mitj, 20. principals llibrerias, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 31 y 23.

AYGUAS AYGUALIDAS DE BARCELONA.

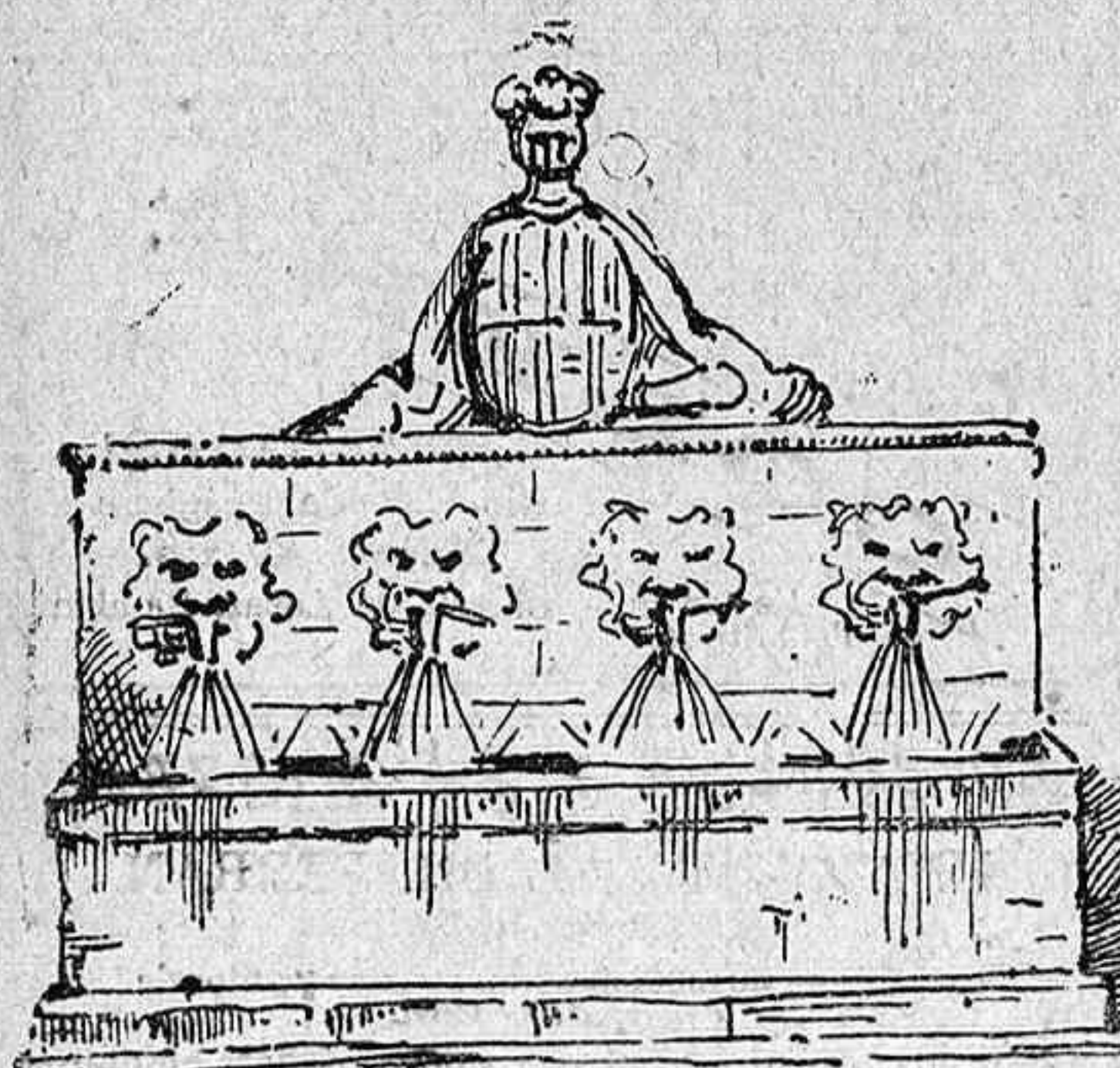

Avants l' aygua de Moncada era bona y regalada.

AYGUAS DE LA DRETA

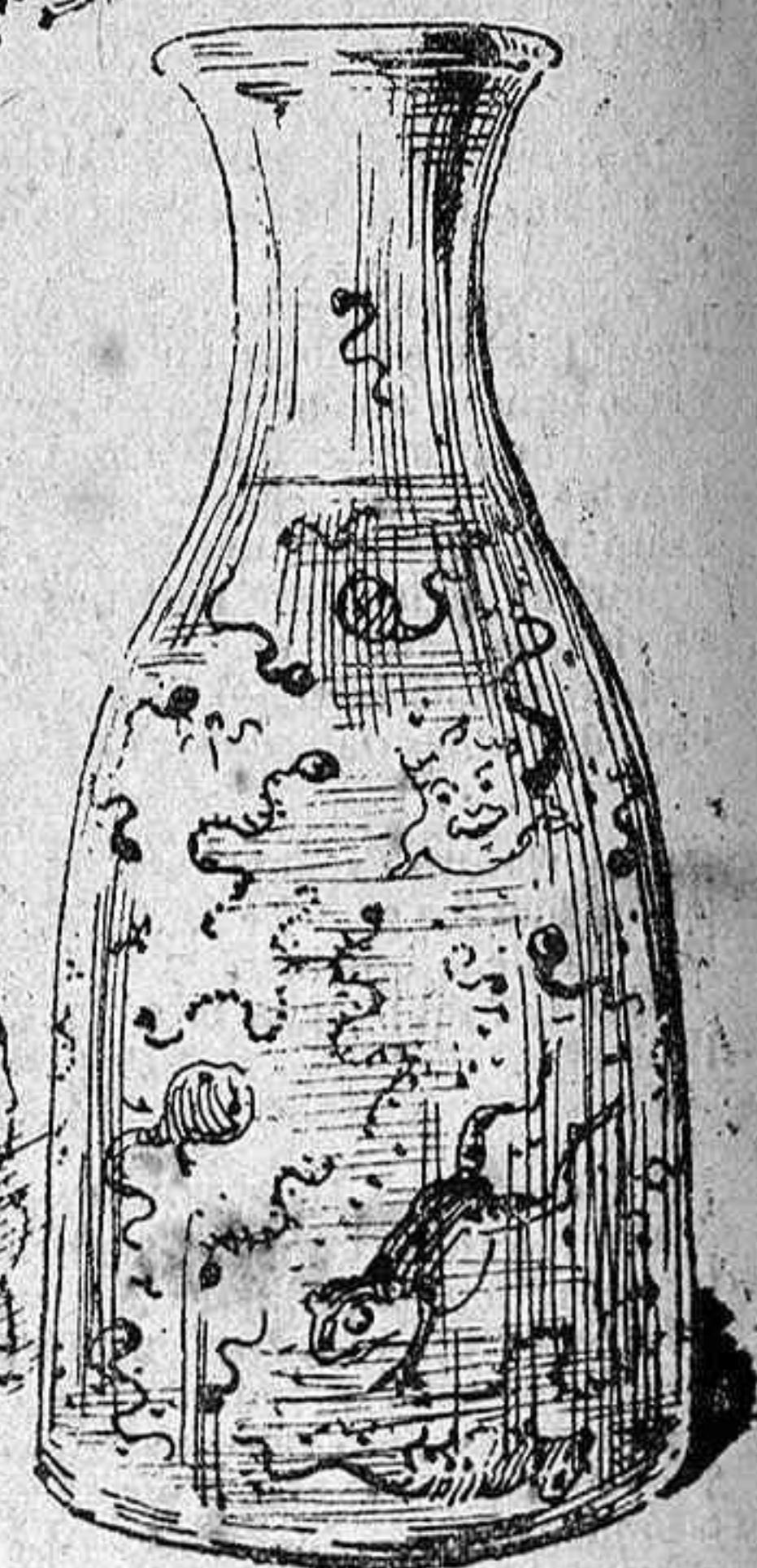
Pero se van fusionar y are ja no pot anar.

Quan Barcelona era petita, las fonts eran grans.

Are que Barcelona es gran, las fonts son petites.

Una mostra de l' aygua que avuy se beu á Barcelona.